

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11453/2025
25.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица и Јасминке Обућина, чланова већа, у парници тужиле мал. АА из ..., чији је законски заступник мајка ББ, а пуномоћник Владимир Марковић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Јанко Сладок, адвокат из ..., ради утврђења висине доприноса за издржавање детета, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 266/25 од 23.06.2025. године, у седници одржаној дана 25.09.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 266/25 од 23.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови П2 54/25 од 08.04.2025. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан је тужени да на име свог дела доприноса за издржавање мал. АА из ..., поред утврђеног износа од 12.000,00 динара, плаћа месечно износ од још 3.000,00 динара, укупно 15.000,00 динара, уплатом на текући рачун законске заступнице – мајке ББ из ..., или поштанском упутницом, најкасније до 15-ог у месецу за текући месец, почев од 29.10.2024. године као дана подношења тужбе па убудуће док за то постоје законски услови или се прилике не промене. У преосталом делу и то за износ од 15.000,00 динара суд је одбио тужбени захтев мал. тужиле, као неоснован. Одређено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 266/25 од 23.06.2025. године, жалба тужиле делимично је усвојена, делимично одбијена, па је пресуда Основног суда у Старој Пазови П2 54/25 од 08.04.2025. године у побијаном одбијајућем делу преиначена тако што је обавезан тужени да на име свог дела доприноса за издржавање мал. АА плаћа месечно, поред укупно утврђеног износа од 15.000,00 динара, још и износ од 7.000,00 динара (укупно 22.000,00 динара) уплатом на текући рачун законске заступнице – мајке ББ из ..., или поштанском упутницом, најкасније до 15-ог у месецу за текући месец, почев од 29.10.2024. године као дана подношења тужбе па убудуће док за то постоје законски услови или се прилике не промене, у року од 15 дана под претњом принудног извршења, те одлуку да свака странка сноси своје трошкове

поступка преиначава тако што обавезује туженог да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 76.750,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, док у преосталом одбијајућем делу до тражених 30.000,00 динара месечно на име доприноса за издржавање, пресуду потврђује. Ставом другим обавезује туженог да тужиљи накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 27.000,00 динара.

Против правоснажне другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у границама одредбе члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ бр. 72/11 ... 10/23) и нашао да ревизија туженог није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према утврђеним чињеницама, пресудом од 17.10.2022. године разведен је брак законске заступнице тужиље и туженог, те је једно од двоје заједничке деце, овде тужиља (узраста 14 година) поверена мајци на самостално вршење родитељског права, док је друго заједничко дете – малолетни ГГ (узраста 17 година) поверен на самостално вршење родитељског права туженом ВВ, оцу, а која одлука је касније измењена правноснажном судском пресудом којом је и малолетни ГГ поверен мајци на самостално вршење родитељског права. Отац, тужени, обавезан је да на име свог дела доприноса издржавања малолетног ГГ месечно плаћа 20.000,00 динара. Тужени је рођен 1978. године, по занимању ..., има предузетничку радњу која се бави продајом ... материјала, лети минимално зарађује 45.000,00 динара месечно. Поред тога, ангажован је и на пословима грађевине који су сезонског карактера. Услужно издаје казан за печење ракије, што је сезонски посао и ове године је од тога зарадио 21.000,00 динара, а месечно и прода 2-3 литре ракије. Месечно може да заради приближно око 100.000,00 динара. Режијске трошкове плаћа месечно у износу од 15.000,00 динара. Живи у кући чији су сувласници он и отац у једнаким деловима. Поседује и башту, али је не обрађује. Његове месечне потребе износе око 20.000,00 динара. Месечно плаћа издржавање по судској одлуци за сина, а поред тога плаћа му и рачуне за мобилни у износу од 3-4.000,00 динара месечно, вози га у школу, даје му џепарац од 300,00 – 1.000,00 динара у складу са могућностима. Последња три месеца је за ћеркино издржавање платио по 14.000,00 динара. Законска заступница тужиље прима зараду од 100.000,00 динара месечно у предузећу у ком је запослена, а повремено се услужно бави шивењем на који начин може да заради још око 10.000,00 динара месечно. Она са малолетном децом живи у изнајмљеном стану где плаћа 200 евра месечно закупнину и око 15.000,00 динара рачуне. Малолетна тужиља иде у седми разред основне школе, тренира цудо за који је месечно чланарина 3.500,00 динара, а 100 евра у динарској противвредности се плаћа за свако такмичење. Школске књиге су коштале 25.000,00 динара, школски прибор 10.000,00 динара, ужина месечно кошта 6.000,00 динара. Малолетној тужиљи треба протеза за зубе која кошта 700 евра. Прошлог лета је ишла у камп и то је коштало 400 евра у динарској противвредности, једнодневне екскурзије коштају од 1.000,00 – 3.000,00 динара. Треба јој обућа, одећа, џепарац за изласке, козметика. Њене потребе месечно износе око 40.000,00 динара.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су становишта да су поред утврђеног износа издржавања у висини од 12.000,00 динара, потребе малолетне тужиље веће, па применом одредби чланова 154. став 1, 160. и 161. у вези са чланом 162. став 3. Породичног закона делимично усвајају тужбени захтев, с

тим што првостепени суд сматра да је износ од 15.000,00 динара адекватан износ којим тужени треба да доприноси на име свог дела издржавања малолетне тужиле, док се другостепени суд не слаже у погледу висине која је одређена за издржавање. Другостепени суд је становишта да су могућности туженог на име издржавања тужиле веће, имајући у виду утврђене трошкове тужиле, те имајући у виду да се месечне потребе тужиле (исхрана, обућа, гардероба, козметика, чланарина за тренинг, школске потрепштине, плус додатни трошкови за такмичења и зубну протезу) подмирују износом од око 40.000,00 динара, али и стамбене прилике туженог, да је власник земљишта – баште, да не плаћа станарину, да је радно способан, те да су оба његова детета поверена мајци на самостално вршење родитељског права, као и да нема законску обавезу издржавања друге деце осим овде тужиле и њеног брата ГГ. Стога другостепени суд налази да је тужени у могућности да плаћа поред досуђеног износа од 15.000,00 динара, износ од још 7.000,00 динара, односно укупно 22.000,00 динара месечно. Издавањем тог износа на име доприноса за издржавање ћерке, његова егзистенција неће бити угрожена. При томе је тај суд имао у виду и да је решењем Министарства за месец март 2024. године одређена накнада за једно дете на породичном смештају у износу од 50.923,00 динара. Стога, првостепену пресуду преиначује у погледу висине досуђеног издржавања.

Према оцени ревизијског суда, побијана одлука је донета правилном применом материјалног права.

Висина издржавања одређена је правилном применом критеријума који су прописани чланом 160. став 1.-3. Породичног закона, имајући у виду потребе малолетног детета и могућност туженог као дужника издржавања да доприноси издржавању, а у циљу омогућавања детету таквог нивоа животног стандарда какав и сам родитељ, као дужник издржавања, ужива (члан 162. став 3. Породичног закона). Одлучујући о доприносу туженог издржавању, другостепени суд је кроз издатке тужиле узраста од 14 година за исхрану, обућу, гардеробу, козметику, чланарина за тренинг, школске потрепштине, додатних трошкова за спортска такмичења и зубну протезу, утврдио потребе тужиле и могућности туженог, дужника издржавања, све сагласно члану 160. Породичног закона. При одлучивању, судови су управо имали у виду све околности на које указује ревидент, и то висину његове зараде и друга имовинска права и приходе, као и расходе и потребе туженог. Издржавање деце је првенствено обавеза родитеља у смислу члана 73. Породичног закона. Ту обавезу, по члану 78. став 3. Породичног закона, има и родитељ који не врши родитељско право. Према члану 155. став 2. Породичног закона деца имају право на издржавање од родитеља сразмерно њиховим могућностима, а најкасније до навршене 26. године живота. Супротно ревизијским наводима, приликом одређивања висине издржавања на коју је тужени обавезан, цењене су све околности његовог материјалног стања, као и материјалног стања мајке детета, те је одлука донета у складу са чињеничним стањем утврђеним током поступка.

По оцени Врховног суда износ на који је побијаном пресудом тужени обавезан је адекватан да допринесе задовољењу потреба малолетне тужиле и да јој се омогући ниво животног стандарда какав тужени, као дужник издржавања ужива, а да притом не доведе у питању егзистенцију туженог. Ово имајући у виду утврђене месечне потребе оба малолетна детета (тужиле и њеног брата), минималну суму издржавања која се користи као коректив приликом одређивања потреба примаоца издржавања, висину прихода и расхода странака као дужника издржавања, као и чињеницу да је тужени здрав, радно ангажован, није засновао нову брачну заједницу нити има друге деце, да живи у заједничком домаћинству са оцем те да нема трошкове становања, да обавља

делатности којим остварује додатне приходе, те да има могућност да додатним радним ангажовањем остварује и већу зараду. Тужилца доприноси издржавању деце не само на тај начин што задовољава њихове финансијске потребе, већ и што свакодневно брине о њима и васпитава их. Удовољење захтева у мањем износу од досуђеног не би било у складу са критеријумима прописаним Породичним законом.

На основу изнетог, Врховни суд је одбио ревизију туженог као неосновану и применом члана 414. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**